

Den nye Lykke-Verden, der ved hende var bleven ham aabenbaret og havde ligesom fordoblet Livets Værdi for ham, forhøjede ogsaa hans Arbejdskraft og Viljesstyrke. Og dog, . . . Tvivlraadighedens og Anfægtelsernes Dage skulde endnu ikke være forbi for ham. Kendte han end ikke noget til den knugende Mistillid til sig selv, det Sindets Mareridt, der lammer Viljen og udmarver Modet, saa havde han til Gengæld stadig heftigere Kampe at bestaa med andre Afmagts-Trolde, der Gang efter Gang lejrede sig omkring hans Arbejdsbord og haanlo af hans store Drømme.

Hans Drømme? . . . Dersom nogen paa dette Tidspunkt af Per Sidenius' Liv, da selve den æventyrlige Oplevelse havde mistet noget af sin Tilløkkelse for ham, havde gjort ham det Samvittighedsspørgsmaal, hvad han for sit personlige Vedkommende søgte at opnaa ved sit store Værk, vilde han uden Betænkning have svaret: Berømmelse, Magt, Rigdom. Og dog beroede dette til Dels paa en Selvskuffelse. Han var — trods alt — endnu for meget af en Sidenius til ikke i sit Inderste at ringeagte Verdens Domme. Og hvad Penge angik, saa saa' han i dem — paa Bondevis — hovedsageligt et Middel til at opnaa og sikre sig Uafhængigheden. De Fantasibilleder, hans Længsler skabte, naar han sad bøjet over sine Tegneruller og Beregninger, røbede da heller ingen i særlig Grad ærgærrig, end mindre nogen